

FRANTIŠEK KOTLETA

TEMNÉ
BLUES
V NEW
ORLEANS

2010

**FRANTIŠEK
KOTLETA**

**TEMNÉ
BLUES
V NEW
ORLEANS**

**FRANTIŠEK
KOTLETA**

**TEMNÉ
BLUES
V NEV
ORLEANS**

© František Kotleta, 2022, 2025

Cover Illustration © Luis Royo, 2022, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2022, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022, 2025

ISBN 978-80-278-0230-2 (print)

ISBN 978-80-278-1542-5 (ePub)

ISBN 978-80-278-1543-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1544-9 (pdf)

Temné blues v New Orleans

Blues nebyla hudba. Byla to smlouva s ďáblem. Proto také vzniklo v Louisianě, stejně jako jazz. Ten možná nebyl zrovna smlouvou, ale když jste slyšeli jeden nebo druhý styl, věděli jste, že tam někde na pozadí jejich tónů jsou temní bohové starých časů.

Ale to vlastně v každé muzice. Snad s výjimkou techna.

„Na co myslíte?“

„Na techno,“ odpověděl jsem popravdě, napil se ze sklenice rumu a rovnou dolil. V baru U Loyda se neprodávaly panáky, ale celé láhve, které se postavily na stůl. Mělo to styl. Na jednotlivé panáky musel člověk pouze k baru. Z flašky osmiletého Bayou na mě zíral krokodýl, jako by snad chtěl něco říct. Raději jsem ho otočil, aby se díval na kapelu.

„Techno?“

„Takový to tuc-tuc-tuc. U nás kvůli tomu jednou prakticky padl premiér. Takovej roztomilej týpek s bradavicí.“

Mluvil ze mě rum. A únava. Před dvěma dny jsme dorazili pravidelnou linkou z Paříže. Ješ-

tě jsem byl pocuchaný z předchozího případu, ale měl jsem u CIA dluh. A nebylo to za tu flašku. Morrison ostatně popíjel se mnou. Vážně se jmenoval Jim Morrison. Akorát nezpíval *Come on, baby, light my fire*, ale byl agentem Skupiny zvláštních operací kategorie M Ústřední zpravodajské služby Strýčka Sama, tedy CIA. Jeho rodiče byli hipíci a pojmenovali jej po zpěvákovi The Doors. Jako každé dítě dělal přesný opak toho, co jeho rodiče. Místo volné lásky a LSD šel na West Point.

„Děláte si ze mě srandu, že?“ nadhodil. Také byl unavený. Ostatně v té Paříži nám zachránil zadek. Z toho ten dluh.

„Omlouvám se. To ten rum,“ máchl jsem ve vzduchu rukou.

„Byl jste někdy v New Orleans?“

Přítakal jsem a přiložil ke rtům Bayou. Chutnal po směsi snad desítky koření, které jsem nebyl schopen rozeznat.

„Ještě na univerzitě, týden na konferenci o synkretických náboženstvích. Profesor Landstream měl tenkrát krásnou přednášku o afrických loa a jejich transformaci v bohy vúdú.“

„A kromě toho?“

„Naučil jsem se tu pít bourbon. Ale oproti rumu je to jako prostředek na mytí nádobí.“

„Tak tohle v USA neříkejte nikde jinde než tady na jihu,“ uchechtl se a nalil si z láhve Ba-

you. Položil ji zpátky na stůl krokodýlem čelem k nám. Jeho narážku jsem chápal jako dobré doporučení. Bourbon byl americká whiskey, na niž tu byl každý hrdý. Nutno dodat, že to byla špatná kopie irské whiskey vyhnaná kukuřicí. Už jenom to, že se whiskey jmenovala po místě, které založili Francouzi, dávalo tušit, že se skutečnou whiskou se nedá srovnat. Nic proti vidlákům dál na sever, ale dobrý alkohol se musel dělat buď v Irsku a Skotsku, nebo z cukrové třtiny, to bylo jedno z životních mouder, které jsem za svůj život pochopil.

New Orleans mělo převážně černošskou populaci. Pokud Wikipedie nelhala, byl jenom každý třetí obyvatel města běloch. V tomhle baru byli běloši tři. Já, kapitán Morrison a zpěvačka bluesové kapely. Vypadala, jako by utekla z projektu *Lebensborn* – blondaté vlasy, modré oči a rudé rtíky, že by s nimi mohla dělat reklamu na rtěnku Max Factor. A přitom měla chraplák jako Nina Simone blahé paměti. Zdejší černošské publikum zjevně nepropadlo moderním woke teoriím o kulturní apropriaci, takže nadšeně poslouchalo staré bluesové hity černošských zpěváků v jejím podání. Přitom kde jinde by kulturní apropriaci mohli řešit než tady, na konci dlouhé pouti řeky Mississippi? Ale modrooká zpívala vážně geniálně. I když je-

nom vokalizovala, znělo to jako šumění té zatracené řeky s porcí božské krásy navíc.

U Loyda byl tuctový podnik, který ale měl tu výhodu, že sem nechodili žádní turisté. Ti se toulali jen o pár ulic dál, odrazovala je však hromada odpadků jen pár metrů od vchodu. Stejně jako fasáda protějščího hotelu prostrílená samopalem. Tohle město to nikdy nemělo lehké. V roce 2005 ho zdemolovaly záplavy po hurikánu Katrina a vše dodělal *white flight*, tedy bílý útěk. Kdo měl bílý ksicht, prachy nebo uměl něco lepšího než vařit gumbo, sebral se a zmizel dál na sever, tam mezi úrodné lány kukuřice. Zůstali jen chudí, černoši, což většinou bylo jedno a to samé, a ti, co z nějakého důvodu tohle město nechtěli opustit. Moc jich nebylo.

New Orleans se v něčem podobalo Ostravě. Akorát tam za to, jak vypadala, mohl chlast, piko a komunisti. Tady to bylo o něco složitější.

*I hate to see that evening sun go down
I hate to see that evening sun go down
'Cause, my baby, he's gone left this town*

Zpěvačka spustila legendární *St. Louis Blues*, který před více než sto lety napsal pro svou kapelu trumpetista William Christopher Handy.

Ve městě ji hrál prakticky každý. Byla něco jako bluesová hymna. Ale tahle holka ji roztáčela, jako by byla nejen Nina Simone, ale i vtělená Billie Holiday.

Ani jsem si nevšiml, že k našemu stolu přistoupila černoška. A nebyla to servírka s dalším krokodýlem. Hodila na stůl velkou béžovou obálku a přisedla si na volnou židličku. Přitom se natáhla pro flašku, a když zjistila, že na stole není žádná další sklenička, prostě si přihnula z láhve.

„Ahoj, Hannah,“ usmál se na ni Morrison.

Černoška si odfrkla a vytáhla dlouhou cigaretovou špičku. Zasadila do ní cigaretu bez filtru a zapálila si. Něco takového jsem naposledy viděl ve filmu s Adinou Mandlovou. Kouření v hospodě jsem zase zažil naposled v Praze v soukromém baru Eccentric Club. Ale tady kouřil každý. Ve Spojených státech totiž po neblahých zkušenostech z třicátých let prohibice neměla na různých ustláno. Tedy s výjimkou Kalifornie, kde se nesmělo kouřit ani na pláži.

„Za každým tvým ‚ahoj‘ se skrývá průser, Jime, takže si to svý ‚ahoj‘ strč do prdele,“ prohlásila a ještě jednou si lokla. U černošek, zvláště těch hubených, jsem si už dávno zvykl netipovat věk. Tahle mohla mít třicet, stejně

jako padesát. V černém kostýmku vypadala docela šik.

Morrison rozlepil obálku a vyndal z ní dva černé kožené průkazy. Rychle je zkontroloval a jeden mi podal.

„FBI?“ vyděsil jsem se.

Na průkazu byla moje fotografie a pod ní jméno John Prague. CIA měla sice rakety na ostřelování teroristů zavrtných hluboko v horách Afghánistánu a drony chytřejší než půlka českého parlamentu, ale kreativita pro ně bylo sprosté slovo.

„Už jenom tím, že tu sedíte, porušujete asi tisíc federálních zákonů, ale oddělení M byly zákony vždycky u prdele,“ konstatovala, když jsem průkaz strčil do kapsy saka. Koupil jsem si ho včera v místním sekáči, abych zapadl a nevypadal jako turista – hlavně nedejbože evropský turista. Byly k němu i apartní černé kalhoty. Obojí ve střihu, který tu nosil skoro každý. Pod tím jsem měl už jen tmavě modré tričko s dlouhým rukávem. Kupodivu tahle kombinace docela dobře chránila tělo před horkem a vlhkem, což kromě krokodýlů a chudoby byly neměnné pilíře života v New Orleans.

„Jako by na tom Námořní vyšetřovací služba byla někdy jinak,“ mrknul na příchozí a natáhl k ní sklenici s alkoholem. Evidentně nabí-

zel přípitek. Černoška popadla láhev a ťukla s ní o Morrisonovu skleničku. Pak se podívala na mě.

„Jediný vtíp na ten debilní seriál a narvu vám tu láhev do prdele, agente Prague,“ mrkla na mě a já si s ní také přitukl.

I got the St. Louis Blues

Blues as I can be

That man's got a heart like a rock cast in the sea

Or else he wouldn't have gone so far from me

Z toho mála, co jsem o americké legislativě věděl, byly ty průkazy vážně nutné. CIA totiž jako vojenská rozvědka měla striktně zakázanou aktivitu na federálním území. CIA nesměla na území USA provádět žádné operace ani intervence. Jen počítat výplaty a pořádat firemní večírky s piňatou. Jenže kromě Morrisonovy jednotky nikdo těmhle věcem na M nerozuměl. M byla, samozřejmě, magie.

Z obálky jsem vytáhl ještě složku se jmény více než sto padesáti vojáků. Byla to celá rota námořní pěchoty. Ztratila se. Alespoň podle toho, co mi ještě v letadle řekl Morrison. Sto padesát chlapů jen tak nezmezí ani ve Spojených státech, takže po měsíci marného pátrání se NCIS, tedy Námořní vyšetřovací služba,

pod kterou mariňáci spadali, obrátila na oddělení M. A to zase na mě.*

„Máte...“ začal jsem při pročítání seznamu, ale Hannah mě přerušila, když řekla: „Ne.“

„Eh...“ namítl jsem rozpačitě, ale ona dorazila láhev Bayou a položila ji na stůl tak, aby se s ní dalo točit, což za chvíli udělala.

„To je univerzální odpověď v tomhle případě, pane Kosku. ‚Ne‘ je jediné, co vám můžu odpovědět na cokoliv. Těchhle sto padesát šest statečných amerických chlapců a žen vyrazilo ráno na pochodové cvičení do louisianských bažin a už je nikdy nikdo neviděl. Ani stopa. Satelity, psi, zkurveně dlouhý rojnice jiných mariňáků, letadla, vrtulníky, ani prd. Víc nevíme ani po dvou měsících. Jenom, že večer předtím měli od velitele vycházky, tak chlastali asi v pěti barech v týhle negerské čtvrti. Jeden z nich byl tenhle.“

Slovo negerský od ní znělo hrdě.

*I love my baby like a school boy loves his pie
Like a Kentucky colonel loves his mint'n rye
I love my man till the day I die*

*) Více se o seznámení kapitána Morrisona a Tomáše Koska dozvíte v povídce Světla Paříže v knize *Poslední tango v Havaně*.

Blondýna dozpívala slavný song a celý bar se pustil do tleskání a nadšeného pískání.

„Nechte si to,“ vytáhl jsem po chvíli přemýšlení průkaz z kapsy a posunul jej po stole zpátky k agentce NCIS.

„Proč?“

„Sama jste to řekla, je to negerská čtvrť. Tady má větší šanci se něco dozvědět spíš turista než týpek z FBI s akademickým přízvukem,“ vysvětlil jsem.

„Jo, asi jo,“ pokývala hlavou a natáhla se pro průkaz. Levou rukou pak mávla ve vzduchu. Brzy nám na stole přistála další láhev s krokodýlem. Tentokrát už se skleničkou navíc.

* * *

Okamžiky, když přestane hrát hudba, když muž při sexu vyvrcholí nebo když barman zvedne první židličku na stůl, mají něco společného – pocit, že zábava právě skončila. Je to ten bod v čase a prostoru, který na psychiku působí stejně. Podivné vědomí něčeho, co zmizelo, a vy vůbec nepřemýšlíte nad tím, co bude dál. Jen cítíte intenzitu konce.

Morrison zaplatil útratu, než s Hannah Pacina odešli, a já tak na bar klepnul fungl novou American Express, kterou jsem od nich dostal. Šlo

o nějaký tajný účet CIA. Kolik na ní bylo, jsem netušil, ale tipoval jsem, že na doutník a ještě jednoho panáka by to mohlo stačit. Nejedl jsem asi dva dny, takže se mnou rum pěkně zamával, ale mně to bylo jedno. Potřeboval jsem spát. Kousek odtud jsem měl vlastní hotelový pokoj a doufal jsem, že se zřídím natolik, abych tam následujících nejméně dvanáct hodin o sobě nevěděl.

„Zavíráme. Mám vám zavolat taxi?“ nabídl číšník. Poměrně mladý černochoch mluvil pomalu a výrazně artikuloval. Věděl, kolik jsem vypil, a byl dost ohleduplný. Anebo dost zkušený, aby tušil, co to s člověkem udělá. Ale já vyrostl na tuzemáku – falešném rumu, který se v rakousko-uherské monarchii vyráběl už před dvěma sty lety, v Česku pak konkrétně z lihu a blictek –, něco jsem tedy vydržel.

„A nedostanu panáka, ani když pozvu kapelu?“ zeptal jsem se a pohodil bradou k dvěma postarším černochochům a bělošce s nakřáplým hlasem. Zrovna balili své nástroje.

„Pane Lacroix?“ otočil se číšník na nejstaršího z kapely. Ten měl po celou dobu na očích černé brýle. Natočil ke mně hlavu a nosovým hlasem se pro sebe zasmál, až to podivně dutě zazvonilo.

„Pokud je to rum, nemám námitek,“ pronesl, a aniž by se podíval na ostatní, kulhavým krokem posel k baru.

„Ale ne tu tovární břečku, synku, chci Barbancourt,“ dodal po chvíli. Číšník zpoza pultu vylovil láhev s osmdesátkovým lookem a modrou hvězdou na etiketě. Před ní stála žena s dlouhou holí. Logo vypadalo trochu jako od Disneyho, ale s továrnou na prachy a mrvení Star Wars to nemělo nic společného. Barbancourt byl haitská klasika. Jediná rodina ho vyráběla už přes sto padesát let. Měl hodně silné ovocné chutě i vůně. To proto, že se nevyráběl z cukrové melasy, ale přímo ze samotné třtinové šťávy.

„Dogu?“ usmál se pan Lacroix na druhého muzikanta. Ten si zrovna vytáhl doutník a odpálil jej starým vojenským zapalovačem s poškrábanou bílou hvězdou americké armády.

„Viš, že nepiju alkohol, tak neprud,“ zavrčel, zatímco mu číšník otevřel sklenici sarsaparilly. Tady na jihu to byla oblíbená limonáda. Děla se z kořene liány zvané přestup pravý nebo z kůry kořenů kašti bělavé. Chutnala jako Top Topic šmrncnutý savem.

„Mademoiselle Charlotte?“ zeptal se pan Lacroix zpěvačky.

Blondýna se otočila a podívala se na mě jako na něco, co jí uvízlo na podrážce při procházce pavilonem opic.

„Bývá poslední dobou dost podrážděná,“ vysvětlil pan Lacroix.

„Malý dýška,“ dodal Dog a dorazil limonádu.

„Má obrovský talent, alespoň co mohu soudit,“ prohlásil jsem a podal číšníkovi kartu.

„Poslední, co to říkal, jí zdrhl s její sestrou. Na tyhle planý kecý žádnou holku po třicítce nesbalíš, synku,“ zaduněl hlas chlápka s černými brýlemi a já věděl, že je čas jít spát.

* * *

Krokodýl na láhvi Bayou měl svůj důvod. Ty pravěké mrchy tu byly všude. Stačilo opustit město, projet přes několik desítek kilometrů dlouhou řídkou zástavbu chatrných domů postavených dosud z toho, co hurikán odnesl z jiných domů a nechal na poli, a ocitli jsme se mezi dlouhými lány cukrové třtiny. Za nimi se pak nacházely bažiny plné aligátorů.

„Uklidňuje mě, že tu nikdo nemá banjo,“ povzdechl jsem si s odkazem na film, který se v podobném prostředí amerického vidlákova odehrával a dodnes mi naháněl noční můry. Naštěstí Jim i Hannah mou neprozřetelnou narážku ignorovali. Nerad bych jim ji musel vysvětlovat převyprávěním jeho děje.

„Co to bylo za cvičení?“ zeptal jsem se po nesnesitelné hodině ticha. Jeli jsme luxusním černým hummerem, který při projíždění chu-

dinskou zástavbou vyvolával poměrně otevřeně nenávistné pohledy.

„Nic extra. Normální pochodové cvičení. Samozřejmě jsme řešili, kdo je tam poslal a proč, ale bylo to dlouhodobě plánované. Měli dva týdny běhat v bažinách a jíst krokodýly,“ vysvětlila Hannah.

„Jak vlastně chutnají?“

„Jako francouzští šneci s trochou polystyrenu. Kdo má aspoň trochu hrdosti, nejí to,“ dodal Jim.

„Moje máma měla krokodýlí restauraci. Dědala z nich nejlepší gumbo široko daleko,“ zavřela Hannah a já si uvědomil, že když ti dva nemluvili, bylo všechno lepší. Podle všeho se znali dlouho. A stejně tak dlouho se neměli rádi.

* * *

Místo po vojenském ležení šlo i po dvou měsících poznat. Nejen podle zažloutlé zvalené trávy, ale zůstaly i díry po stanových kolících. Navíc to tu podupaly další desítky vyšetřovatelů, vojáků a průzkumníků.

„Vyzazili podél řeky. Někde po desátém kilometru stopa končí,“ ukazovala nám agentka trasu, kterou se vojáci zjevně vydali. A my stejně tak. Vždycky jsme asi kilometr jeli a pak

jsem obhlížel terén. To bylo docela utrpení. Hlavně proto, že všude létali komáři. Kromě létání, samozřejmě, kousali a sáli. Nenáviděl jsem ty bestie odjakživa.

Nakonec jsme museli zastavit na místě, kde stopa končila.

„Vlezli do řeky?“

„Bud', anebo do bažiny,“ prohlásil Morrison.

„Tam by ovšem museli mít nějaké lodě, čluny nebo alespoň prámy, jinak by se utopili,“ vysvětlila Hannah.

„A...“

„Ano, dělali jsme průzkum, ale s bažinami to není tak lehké. Každopádně sonary neobjevily na dně bažin žádné zbraně ani jejich těla,“ odpověděla na otázku dřív, než jsem se zeptal. Vypadala podrážděně a já se jí nedivil. Na tyhle základní dotazy musela odpovídat snad stokrát stovce různých lidí včetně sebe samotné.

Vypadalo to všechno jako dokonalý zločin nebo záhada Bermudského trojúhelníku. Opatrně jsem našlapoval, kam až to šlo. Ani ne půl kilometru od auta, když mě kousl odhadem padesátý komár a já měl pocit, že jsem za dnešek přišel nejméně o půl litru krve, už se země začala propadat.

„Opatrně, pane Kosku,“ upozornila mě Hannah.

„Nebojte, je tu ještě pevná půda.“

„To nemyslím,“ zavrtěla hlavou a ukázala do nedalekého křoví, kde se na slunci vyhříval krokodýl – mnohem živější než na láhvi Bayou. Jako Čech jsem měl prakticky všude problém s bezpečností. Vyrostl jsem v přírodě, která byla milá a přátelská. Člověk mohl jít kamkoliv, všude se posadit do trávy a věděl, že mu nic nehrozí. Jenže prakticky kdekoliv jinde byla příroda zákeřná smrtící svině plná rostlin a živočichů, kteří se člověka snažili akorát zabít.

Rozepla si sáčko. Pod ním se skrýval Glock 17. Přestože si vzala pohodlnější boty, zbytek jejího outfitu vypadal, jako by vyrazila na konferenci o marketingu globálních značek. Já si vzal alespoň pevné turistické boty, volné černé kalhoty a něco, co připomínalo vojenskou polochošili. Všechno jsem koupil v jakémisi sportovním výprodeji dneska ráno. Málem jsem kvůli tomu nestihl sraz, protože můj plán s opitím se a dlouhým spánkem opravdu vyšel.

Navzdory vlastnímu varování popošla ještě pár metrů ke krokodýlovi.

„Má pěkně nacpaný pajšl,“ zhodnotila.

Vytáhl jsem nůž a řízl se do ruky. Nechal jsem pár kapek skanout na zem a pronesl jednoduché zaříkadlo. I po těch pár týdnech tu ještě rezonovala magie.

„Můžeme pokračovat podél řeky?“ zeptal jsem se.

„Dokud bude pevná půda,“ pohodila hlavou Hannah a vytáhla pistoli. Už jenom proto, že o nějakých dvacet metrů dál krokodýlů přibylo.

„Tady jsou taky pěkně nakrmení,“ usmála se. „Z těch by bylo gumba,“ dodala potměšile.

„Něco mi na těch krokodýlech nesedí,“ odvětil jsem.

„Na krokodýlech většinou nesedí všechno,“ povzdechl si Morrison.

Ale pak mě zabolet prst, do kterého jsem se řízl. Někde blízko rezonovala magie.

* * *

A taky pár mrtvých krokodýlů. Nejdřív vypadali, že se také vyhřívají na slunci, ale nepohnuli se. Nakonec do jednoho madam Pacina vypálila devítimilimetrovou otázku. Odpovědí bylo nehybné tělo.

„Z toho už by nedělala gumbo ani moje máma.“

„To je tím, že neměla praxi ve Vodňanech,“ ušklíbl jsem se a popošel ke krokodýlovi. Byl nafouklý. Projektil mu prošel kolem levé přední tlapy, ze které teď zvolna vytékala krev.

Nemohl být mrtvý dlouho. Sundal jsem si položili i tričko s logem New Orleans Saints, místního klubu amerického fotbalu. Okamžitě na mě zaútočila hromada komárů. Ale teď mi to bylo jedno. Vytáhl jsem nůž a vrazil jej krokodýlovi do břicha. Vyvalil se smrad srovnatelný snad jenom s tím, co pravidelně vycházelo z útroby stanice metra Můstek.

„Smrdí to jako ďáblův napuchlý palec,“ konstatoval Morrison.

„Je fakt, že takhle hnusně páchnout jsem krokodýla ještě necítila. A věřte mi, znám všechny možné krokodýlí pachy,“ potvrdila jeho slova nečekaně agentka NCIS.

Já nemluvil. Zadržoval jsem dech. V mysli jsem hrál takovou malou hru na to, jestli se pozvracím hned, nebo až za deset sekund.

Tak ne, bylo jich jen sedm.

* * *

Naštěstí jsem nesnídal. Ven šly jen šťávy z mého kocovinou týraného žaludku. Ale i tak se mi ulevilo. Nadechl jsem se směrem ke slabému větru, který sice přinášel puch bažin, ale pořád to bylo lepší než krokodýlí vnitřnosti.

„Nechcete říct, proč to děláte?“ zeptala se Hannah.

Pokrčil jsem rameny. K těm mrtvým krokodýlům mě navedl *magický kompas*. Těžko to vysvětlovat.

„A do prdele,“ prohlásil Morrison po chvíli, kdy jsem nožem pitval vnitřnosti. Na zem dopadla zakrvácená vojenská známka.

* * *

Omyl jsem se v řece a obloukem obešel hejno mrtvých krokodýlů. K nim totiž přibyli i nějací živí, které přilákal pach. Krev je prostě krev a krokodýli byli nejen dobří lovci, ale i mrchožrouti.

Agentka mezitím vyřídila dva telefonáty, které potvrdily, že ta psí známka patřila desátníkovi ze ztracené jednotky.

„Přece tu nemohli celou rotu mariňáků sežrat krokodýli?“ zavrtěl hlavou kapitán Morrison.

Jen jsem pokrčil rameny. Ještě jsem neměl žádnou teorii, jen tušení. Vyrazili jsme cestou, kterou lemovali mrtví plazi. Nešlo to snadno. Bloudili jsme, vraceli se a všechno ztěžoval zrádný terén. Dostali jsme se pod vysoké stromy a jak ubýval čas, zatahovala se i obloha. Mezi stromy to šlo mnohem rychleji.

„Měli bychom se vrátit. K autu už to budou nejméně dvě hodiny ostré chůze,“ navrhla nakonec Hannah.

„Ještě mi dejte chvilku.“

Zabořil jsem na zkoušku nohu do bahna, které se pode mnou zhouplo a probořilo. Nevadilo mi to. Tyhle boty už byly stejně na odpis. A to stačil jediný den.

„Možná tudy,“ ozval se Morrison, ale ať už našel jakoukoliv pevnou půdu pod nohama, nevydali jsme se po ní. Hannah totiž zařvala, zatímco ji něco stáhlo do bažiny.

* * *

Černoška ječela, kapitán Morrison řval a já zmateně špatně šlápl, jak jsem jí chtěl vyběhnout na pomoc, takže jsem se zabořil do bahna. Udělalo to takové „plop“ a já tam zahučel pravou nohou až po tříslu. Naštěstí ta druhá měla pevnou oporu. Rukama jsem se chytl trsu trávy, a zatímco se stébla postupně trhala, zkoušel jsem se z toho všeho dostat ven. Přitom jsem sledoval, co se děje. Moc jsem neviděl. Jen Morrisonova záda a to, že vytáhl z podpažního pouzdra pistoli. Dlouho mu trvalo, než z ní vystřelil.

Hannah stále ječela, což byla nakonec dobrá zpráva.

„Plop,“ udělala noha, když jsem ji konečně vytáhl z bažiny. Převalil jsem se do místa, kde

jsem nedávno stál a věděl jsem, že mě udrží, a sledoval jsem, jak se za mnou celý prostor pomalu plní černou břečkou. Vstal jsem a čvachtaje doběhl k Morrisonovi. Práskl další výstřel a já konečně zjistil, na co střílí.

„Ale u psí řítě.“

* * *

Zaklel jsem česky. Ve stresu jsem vždycky mluvil česky. Nic tak člověku neuleví jako česká nádržka. Agentka NCIS Hannah Pacina konečně našla jednoho z těch ztracených vojáků. Měl jenom trup, ale rukama ji držel za nohy a zbylou půlkou hlavy se ji pokoušel kousat. Moc mu to nešlo, protože mu chyběla čelist.

Kapitán ho znovu trefil, ale jenom to rozstříklo kus bahna na agentku. Vytáhl jsem nůž, který jsem tak pečlivě očistil po pitvání krokodýla, a levou rukou chytil agentku pevně za zadek.

„Můžete pak napsat #metoo status na Facebook, ale teď vám tu prdel potřebuju zachránit,“ pronesl jsem klidným hlasem a dával si setsakramentský pozor, abych se zase neprobořil. Nebylo to snadné. Trupík černošku stahoval dál do prostoru, kde už žádná pevná půda nebyla.

„Chyťte ji za ruce, kapitáne!“ zařval jsem. Morrison to ale mezitím pochopil sám. Už schoval bouchačku a běžel k Hannah. Drapl ji a za ruce táhl pryč z bažiny. Já se přitom pustil do porcování vojákových prstů.

Bláto stříkalo a šplouchalo, voják sebou vrátil a kolem nás se začali slézat krokodýli. Asi je přilákal hluk, který jsme dělali. Naštěstí agentka přestala rvát a teď už se jenom s kapitánovou pomocí snažila dostat pryč.

„Jen dva prstíčky uřežeme a hned zase půjdeme,“ parafrázoval jsem jeskyňky, a když jsem jich odřízl nakonec šest, obě trupíkové ruce povolily a on zmizel zpátky v bažině.

„Uf,“ oddechl jsem si, ale ten parchant se znovu vynořil a zaútočil na mě.

„Prásk!“

Morrison ho tentokrát trefil doprostřed čela. Hlava, tedy alespoň to, co z ní zůstalo, se mu rozstříkla a on se znovu ponořil do bažiny. Odplazil jsem se k zablácené pocuchané černošce. Sám jsem nevypadal líp.

„Bolí vás něco?“ zeptal jsem se.

„Všechno. A nejvíc ego. Co to, kurva, bylo?“ zeptala se. S tím egem jsem to chápal. Během sápaní přišla nejen o boty, ale i o sukni. Měla teď na sobě jen zabahněné kalhotky a jen o malinko méně špinavý zmuchlaný blejzr od kostýmku.

„N'zumbi.“

„To je blbost, sakra, pohádky z Haiti,“ zavrčela v obranném reflexu. Bylo jedno, že ji mrtvý voják málem utopil v bažině. Člověk vystavený věcem mezi nebem a zemí se vždy zdráhal takovou věc přijmout. Chápal jsem to. Zažil jsem takovou reakci snad stokrát. Každý potřeboval trochu času.

„Kdysi jsem na ně narazil v Africe. Tam ostatně vznikli. Proslavilo je až haitské vúdú, ale mrtví, sloužící pomocí magie a střípků duše, která kdysi v těle vězela, jsou realita mnoha kouzel, a to nejen na Haiti,“ vysvětlil jsem. Byla to pravda. Lidské tělo v sobě neslo stopy někdejší duše a stávalo se tak velmi přitažlivým nejen pro účely oživení magií, ale i pro různé démony a magické bytosti všeho druhu.

„Kurva,“ odplivla si.

„A co sis myslela, že tak moje oddělení dělá?“ uchechtl se Jim.

„Mimozemšťany? Pyramidy? Proutkaření? Drbání se na koulích a utrácení prachů z federálního rozpočtu, ty starej kozle?“ zavrčela.

Podle míry nadávek a ironie bylo jasné, že útok přestála bez následků.

„Měli bychom se stáhnout,“ navrhl jsem. Mimo jiné také proto, abych odvedl pozornost od těch nadávek.

„Jo, je tma,“ přitakal Jim a pomohl Hannah na nohy.

„A taky mám blbej pocit,“ rozhlédl jsem se. Na místo se plížily skupinky krokodýlů.

Vyrazili jsme ostrou chůzí vpřed. Hannah kupodivu nevadilo, že nemá boty. Navíc sílí tma skryla její polonahotu. Morrisonovu žoviální nabídku, že jí klidně půjčí kalhoty, když pak bude moci v Pentagonu vyprávět, že je z něho servala, s díky odmítla. I tu mou. A to jsem v Pentagonu nic vyprávět nehodlal.

„Tam, kde jsme byli, létaly několik týdnů drony a projížděly čluny. Myslíte, že jsou tak chytrí, že se skryjí?“

„N'zumbi?“

„Jo,“ přitakala.

„Nemyslím si. Podle mě tu ještě před pár dny nebyli. Ať se jim stalo cokoli, muselo to být o něco dál. Pár se jich sem dostalo až teď nebo je sem prostě dotáhli krokodýli, kteří si z nich udělali svačinu. Jsou to mrchožrouti, asi jim voněli uleželým nakládaným masem. Akorát těm plovoucím balíkům materiálu na kabelky influencerek nedošlo, že zombií maso není zrovna nejlepší na trávení,“ vysvětlil jsem ve spěchu.

„Takže jsou všichni mrtví a toulají se bažinami?“ nadhodil Jim.

„Všichni možná ne, ale ti tři před námi určitě.“

* * *

Byli tam. Přesně uprostřed cesty, kterou jsme museli projít. Vypadali jen o něco lépe než ten trupík v bažinách.

„Máte světlo?“

Jim rozsvítil diodu na svém mobilním telefonu a podal mi ho. Svítil skoro stejně dobře jako běžná svítilna.

„Jsem agentka NCIS Hannah Pacina. Pomůžeme vám. Příkazují...“

„Myslím, že těmhle už je nějaká subordinace u prdele, Hannah.“

„Polib si, Jime.“

Během hašteření ale vytáhli pistole. Zatímco černoška měla glocka, kapitán byl patriot – co jsme se vrátili do USA a nemusel spoléhat na evropské tajné služby a jejich dárky, nosil rugera. Šlo o příjemnou zbraň s krátkým zpětným rázem a se zásobníkem na pěknou řádku nábojů .45 ACP. Tohle střelivo s oblibou využívali profici – zpravidla končilo v cíli a nepouštělo ho, takže nehrozily vedlejší nečekané ztráty a škody, jako se to občas stávalo i nejlepším střelcům u devítimilimetrových projektilů.

Proskenoval jsem světlem zombie. Vypadaly strašně. Nejenže šlo o mrtvé chlápky, ale sotva se drželi na nohou. Měli je prostřílené a tomu

prostřednímu jedna kompletně chyběla, takže se plazil podobně jako jeho předchozí kolega trupík.

„Ti krokodýli ale museli mít hlad,“ hvízdla Hannah při pohledu na poškozená těla.

„To nebyli krokodýli. Koukejte, tenhle má několik průstřelů hrudníku. Pokud tu nemáte jiný krokodýl než my v zoo a nenaučili jste je používat automatické pušky, tipnul bych si, že jim to způsobili jejich kamarádi. Myslím, že kouzlo neovládlo celou jednotku. Ti, co přežili, bojovali s ostatními. Muselo se to stát hodně daleko. Proto se sem ti postřelení dostali až teď.“

„Co s nimi?“ zeptal se věčně Jim.

Vytáhl jsem nůž.

„Utéct k autu.“

Myslel jsem to vážně. Obě pistole příslušníků americké armády byly fajn na přestřelku gangů, ale ne na zombie.

„Zavolám pro jistotu kavalerii.“

Vrátil jsem Morrisonovi mobil a on vytočil nějaké číslo. Měl zatraceně špatný signál, ale naštěstí ke spojení došlo. Protože neudal polohu, počítal jsem, že je se svými lidmi propojený přes GPS.

Zombie mezitím zaútočily.

* * *

Tedy první dvě. Té s jednou nohou to moc nešlo. Přesto se odhodlaně plazila dál k nám. Jim s Hannah stříleli. Netrvalo to dlouho. Cílem bylo prostě mezi těmi parchanty vytvořit mezeru dost širokou na to, abychom proklouzli na místě, kde se neproboříme do bažiny, a měli jsme volnou cestu k autu. Oba pálili projektily z boku, každý do jiného zombíka. Kinetická energie s nimi pohazovala, jeden na chvíli dokonce spadl. Protože jsem neměl pistoli, jen nůž, proběhl jsem jako první. Hannah za mnou a pak Jim.

„Musíš se opičit?!“ zařvala vztekle černoška.

Kapitán Morrison to nezvládl. Respektive zvládl by, kdyby neprobíhal jako poslední a v té tmě si všiml plazícího se třetího zombíka. Ten ho chytil za nohu a on sletěl na zem. Stejně jako před nedávnem agentka. Hned nato ho nemrtvý mariňák začal vléct směrem k bažině.

N'zumbi nebyli hloupí. Stvořila je magie z otisků duše toho, komu dané tělo původně patřilo. Měli tak i jeho inteligenci. Udělat zombie z vojáků dávalo perfektní smysl, protože uměli zabíjet. A to i když nestříleli ze zbraní.

„Zásobník! Mám ještě jeden v kapse!“

Skočil jsem k Jimovi a zalovil mu v jedné z kapes u kalhot, zatímco se snažil kopáním zbavit nového trupíka. Samozřejmě jsem trefil

tu prázdnou. Z druhé jsem konečně vylovil dva kapesníky. A ten zásobník. Vyhodil jsem starý, vrazil ho do rugera a hodil jej Hannah.

Soukali se k nám totiž ti dva chodící parchanti.
„Zrůvach.“

Jinak asi nejde popsat zvuk, který vydá náraz boty do hlavy oživlé mrtvoly. V té tmě jsem neviděl detaily, ale chlápek neměl oči ani nos a při mém kopání mu odlétávalo maso a bláto z toho, co dřív býval obličej. Jim také kopal, ale bylo nám to platné jako Halině Pawlowské sexy spodní prádlo.

„Prásk! Prásk!“

Černoška přesně mířenými výstřely držela pochodující zombíky dál od nás. Mohlo to ale fungovat jen pár minut. Zase jsem kopnul ležící mrtvolu a všiml si, že se kolem prosmýkl krokodýl a zaplul do bažiny nedaleko nás. Zatímco jsem čvachtal nohou do zbytku zombíkovy hlavy, krokodýl drapnul něco, co se zrovna vynořilo nad hladinu. Nebylo to samo. K trojce se blížili další poškození zombíci. To, co měl krokodýl v tlamě, bylo jenom tělo a dvě ruce, které se ale stále pohybovaly. Zatímco jsem pokračoval v devastování hlavy nepříjemně aktivní mrtvoly, docházelo mi, že jednotku něco drželo pohromadě. Tedy alespoň tuhle část. Těch, kteří se vynořovali z okolí, nemohlo být moc –

deset, možná dvacet. Byli to první proměněnci, proti nimž se ještě zbytek jednotky bránil. Ale-
spoň jsem to předpokládal. Pokud by s nimi bo-
joval někdo jiný, měl by to Jim Morrison vědět.

„Mlask,“ udělala hlava, když se po jednom
mocném kopu konečně oddělila od těla. Sletěla
dolů do bažiny, kde zasáhla ocas jednoho z kro-
kodýlů, kteří nám prakticky přiběhli na pomoc.
Krokodýl se po mně otočil a vydal podivný zvuk.

„Sorry, kámo,“ vydechl jsem směrem k za-
traceně živé kabelce plné ostrých zubů a patou
polámal zbývající prsty zombíka, který držel
Jima. Ten ho ze sebe konečně setřásl. Tělo ná-
sledovalo hlavu, i když se mu moc nechtělo.

Prásk!

„To byl poslední náboj, bych chtěla říct,“ pro-
nesla Hannah a volnou ruku natáhla ke kapi-
tánovi, aby mu pomohla vstát.

Byli jsme v pasti. Nepočítám-li krokodýly, na
obou koncích cesty, která jediná byla zpevněná
a nevedla do bažiny, jsme měli po skupině asi
šesti různě rozložených a poničených zombíků.

Osmi.

Devíti.

Deseti. Sakra, pořád jich přibývalo.

„Hele, tohohle rozmrdal granát,“ ukázal Jim
na zombie před námi. Vstal, a i když měl potr-
hané kalhoty, vypadal nezraněný. Hrál jsem

do kapsy a vytáhl si doutník. Tohle vypadalo dost beznadějně. Hannah se divoce rozhlížela a pak z hromady roští vzala pokroucenou, asi metr a půl dlouhou větev. Máchla s ní divoce ve vzduchu a...

„Velice efektní,“ poznamenal Jim.

Větev se totiž uprostřed pohybu rozpadla na tři části. Dvě spadly na zem a tu nejmenší, ztrouchnivělý pahýl, který jí zůstal v ruce, pak agentka našťavaně mrskla do bažiny. Kolem se prohnali krokodýli.

„Tam vzadu je strom. Vypadá dost bytelně. Mohli bychom na něj vylézt. Nedostanou se tam krokodýlové ani ty zmasakrované trosky.“

„Moc dobrý nápad, Hannah, ale mezi námi a tím stromem je deset zombií,“ procedil skrz zuby Jim. Udělal v tuhle chvíli jedinou rozumnou věc. Urval si z kalhot poničenou nohavici a začal ji trhat na dlouhé, asi pět centimetrů široké proužky látky. Těmi si ovazoval ruce jako boxer chystající se na pouliční zápas. Kromě mého nože už jsme měli jen ty dvě prázdné pistole.

„Taky se můžeme utopit v bažině,“ zavrčela černoška.

„Máte pravdu, madam, je to jediná šance. Zkusíme se tam dostat,“ přitakal jsem.

„Zkusíme to prorazit, jako předtím. Udělám vám cestu a vy dva se musíte dostat na ten

strom. Zdržím je. Nemůžou být moc rychlí. Mají dvakrát víc rukou než nohou a polovinu hlav.“

„Tak to zas prr, Jime. Nebudeš za hrdinu. Já nebudu stát u tvý lakovaný rakve a skládat americkou vlajku před nějakým špekátným generálem. Na to mě moc sereš,“ prskla agentka.

Morrison se uchechtl.

„Nemáme čas na hádky,“ promáchl rukou ve vzduchu, jak naznačil úder pravým direktem.

„Ne, to nemáme. Ale máme šanci. Mohl bych na chvíli některé z těch zombií ovládnout,“ potáhl jsem z doutníku. Víím, že to vypadalo drsně – stát uprostřed temné bažiny obklopený krokodýly a zombíky a kouřit macatý virginský doutník –, ale kvůli tomu jsem to nedělal. Nikotin, dehet a všechny ty ohavné rakovinotvorné látky, co tak báječně hrály a převalovaly se v ústech, mě prostě uklidňovaly a pomáhaly mi myslet.

„Ano?“ zeptal se Morrison a nejistě se díval po zombiích, jež se přibližovaly. Jednu plazící se z bažiny zrovna začalo cupovat pět krokodýlů, kteří si sice naperou břicha, ale během pár dní je magicky ošetřené maso zabije. Vlastně mi jich bylo docela líto. Navíc pro nás nepředstavovali hrozbu. I ten nejlepší zabiják jde primárně po zraněných kusech a ty zdravé nechává být. Takový je zákon přírody.

Zombie rozhodně příroda nebyly.

„Musím obětovat krev a maso. Tohle je silná magie. I jen na chvíli ji přebít bude něco stát,“ vysvětlil jsem.

„Čekal jsem spíš nějaké to duc duc a...“, mrkl Jim vesele směrem k nic nechápající Hannah Pacina.

„Na to není čas ani prostor. Potřebuji obětovat nějakou část těla...“

Morrisonův úsměv povadl.

„Cizí,“ dodal jsem na vysvětlenou.

„Jakože srdce a tak?“ zeptal se Jim. Už se ne-usmíval vůbec.

„Prst. Pár prstů, když bude třeba,“ vysvětlil jsem a mezi řečí mumlal zaklínadla, která jsem se kdysi naučil na Kubě. Přitom jsem stále intenzivněji cítil magii, která stvořila zombie. Začínal jsem mít dojem, že ten příběh, který za tím stál, vypadal trochu jinak.

„Dobře, sem s tím,“ rozmotával si kapitán CIA zase bandáže na rukou.

„Řekla jsem ne. Tohle je můj případ, blbečku,“ odsekla rozhodně černoška a otočila se ke mně: „Dělejte, člověče,“ strčila mi před obličej levou ruku. Neměl jsem čas a...

V téhle magii byla navíc černošská krev lepší. Byla neoddělitelně spojená s touhle zemí. A s místní magií samotnou.

Svou levačkou jsem chytl tu její pevně za zápěstí a zařval na Jima, aby ji drapl za malíček. A pak jsem už jen řezal a řezal.

Krev mi stékala po noži a ruce. Hannah supěla a řvala a já mumlal slova zaklínadla. Netrvalo to dlouho. Jakmile jsem prst uřezal, uvolnil jsem magii a hodil ho mezi zombie před námi.

„Co teď?“ zeptal se Jim a svými ovinkami se snažil zastavit krvácení z černoščina prstu.

„Běžíme. Ale rychle!“ zařval jsem a vyběhl vstříc hradbě zombií. Ta totiž dost zásadně zaskolísala. Prostřední dvě zombie se vrhly na ostatní a začaly se prát. Za chvíli se z jedné řady nemrtvých vojáků stal chaotický chumel plný chrčení, plácání a lámání zbývajících kostí. Během okamžiku většina našich nepřátel ztratila rovnováhu a popadala k zemi. Přeskočili jsme je, a i když po nás chňapali a zkoušeli nás chytit, vzájemná rvačka jim nedovolila nás efektivně zastavit. Neudělali to ani krokodýlové, ti sledovali jiné cíle. Uřícení jsme doběhli ke stromu a já na něj vysadil Hannah. Pak Jim pomohl mně a nakonec já jemu podal ruku. Sotva jsme se stihli uvelebit vysoko v pevných větvích, když moje magie zmizela. Aby ne, tak mizerná oběť toho moc nesvedla. Půl hodiny potom, co se nůž zakousl do černoščina prstu, už pod naším stromem stálo na dvacet zom-

bí a snažily se vydrápat nahoru. Inteligence jim sice určitým způsobem zůstala, ale poničená a ochromená těla už naštěstí vylézt nedokázala. A kdo se tomu blížil, toho jsme prostě skopli, dupli mu na ruce, na hlavu nebo jsem mu nožem uřezal prsty, kterými si zkoušel hledat oporu. Nedalo to moc práce.

„Jak ti je?“ zeptal se ve chvíli klidu Jim agentky NCIS.

„Dobře, když uvážím, že ti budu moct po zbytek života vyčítat, že jsem to byla já, kdo ti zachránil tu tvoji bílou prdel,“ usmála se. Ve vztahu těch dvou muselo být vážně dost věcí, o nichž jsem neměl ani ponětí, a čím dál víc jsem tušil, že spíš než nenávist tam bylo jiskření.

„Ticho,“ požádal jsem je. Oba naštěstí okamžitě poslechli. Dole se trávou a blátem pořád posouvaly zombie posily a ty pod námi se zkoušely různě dostat po kmenu stromu vzhůru. Všude panovala tma. Na obloze totiž vládla souvislá vrstva mraků, přes niž se nedostala jediná hvězda, neřkuli měsíc. Ale někde v dáli se v bažině objevilo bílé světlo. Ukázal jsem tím směrem.

„Taky to vidím,“ zašeptal Jim Morrison a dodal: „Co to je?“

Pokrčil jsem rameny a zašeptal: „Nevím a nelíbí se mi to.“

„Bacha, leze sem další,“ upozornila nás Hannah. Mocně jsem dupl zombíkovi na ruku, takže sletěl na své ostatní kumpány, a znovu jsem se podíval ke světlu, které se pomalu přibližovalo.

„Kráčí to bažinou,“ zašeptal jsem.

„Jo, to by nic nemělo. Něco horšího než zombie?“ zeptal se kapitán.

„Rozhodně mocnějšího,“ zamumlal jsem, ale přes zvuk přilétajících vrtulníků mě nebylo slyšet. A v záři reflektorů už za chvíli nic mimo jejich záběr ani nebylo vidět.

* * *

Šlo o armádní vrtulníky. Hoši z oddělení M aktivovali nejbližší jednotku a poslali ji na pomoc. Vojáci nám dolů spustili vysílačku a pak už šlo všechno ráz na ráz. Jako první jsme nahoru dostali pořezanou černošku. Během pár minut vrtulník s Hannah odletěl směrem k New Orleans. Ne že by ztráta prstu byla až tak ohrožující, ale nechtěli jsme nic zanedbat. Už jenom proto, že tím nožem jsem předtím řezal zombie a oplachoval ho v bažině. Lépe vydezinfikovat to v té situaci stejně nešlo. V nemocnici si s tím ale poradí. Zvláště proto, že na rozdíl od hollywoodských filmů, ve skutečném světě nejde z člověka udělat zombii pokousáním, po-

škrábáním nebo čímkoliv podobným. Na obloze zůstaly čtyři vojenské vrtulníky.

„Ne, nechci, aby ještě někdo slaňoval dolů. Je to rozkaz, kurva,“ zařval asi po šesté do vysílačky Jim.

„Někdo by se nám hodil,“ namítl jsem, když domluvil.

„Někdo jo, ale ne tihle. Jsou to obyčejní vojáci. Pořád jim můžeme namluvit, že na nás zaútočila hromada zfetovaných negrů, i když to slovo na en se v USA už dávno nepoužívá, to dá rozum,“ vysvětlil a čekal, až nám dolů pošlou příruční světlomety, dvě armádní M16 a batoh zásobníků. Jen co jsme zásilku vyhákli, dostaly vrtulníky rozkaz vyletět výš. Piloti byli profíci. Během chvíle se ve vzduchu rozestavěli do dokonalé pozice a celý prostor kolem nás osvětlili jako fotbalové hřiště.

„Tak jdeme na to,“ povzdechl jsem si a začali jsme střílet.

* * *

Netrvalo dlouho a dostali jsme se bezpečně ze stromu. Všechny okolo něj jsme prostříleli tak, že se už nemohli hnout z místa. Nešlo jen o likvidaci hlavy, ale hlavně všech možných kloubů, které lidskému tělu ovládanému magií

umožňovaly pokračovat v útocích. Magie totiž nezmůže vše. Lidské tělo ovládá hlavně fyzika.

Posedmé jsem vyměnil zásobník. Byly na dvacet nábojů. Všechn vzduch děsně smrděl spáleným střelným prachem.

„Takhle jsem si naposledy zastřílel ve Vietnamu.“

„Nejste na válku ve Vietnamu moc mladý?“

„Bože, ne válka ve Vietnamu. Byl jsem tam řešit případ a zaútočilo na nás snad tisíc opic,“ vysvětlil Američan.

Usmál jsem se a v hlavě si udělal poznámku, že bych rád zjistil, co to bylo za případ. Ovládat magicky zvířata není jen tak.

„Jak to vidíte?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Myslím, že máme klid. Navíc zmizeli všichni krokodýlové. Moc dobře vědí, že taková kano náda se většinou týká jich.“

„Řekněte jim, ať nám sem hodí nějaké provazy a pár kanystrů benzínu. A taky, pokud mají, nějaké rukavice.“

* * *

Muselo být už po půlnoci. Tři vrtulníky neměly dost paliva, aby tu mohly dál viset ve vzduchu, takže jsme je nechali odletět. Poslednímu zbývalo pár minut. Natahali jsme cukající se mrtvo-